

ning. Det er store Udgifter, der derved ere paabyrdede dem. Lad os f. Eks. tage den sociale Lovgivning, jeg vil sige siden 1891. Jeg skal her nævne en Række sociale Love, som have paabyrdet Kommunerne store Udgifter; der er saaledes Alderdomsforsørgelsesloven, der har skaffet Københavns Kommune en Udgift af 2,138,000 Kr., Loven om Hjælpekasser af 4. Maj 1907 har paalagt Kommunen en Udgift af 420,000 Kr., Loven om Friskolebørns Bepsining fra 1902 har paaført København en Udgift af 52,000 Kr., Vægeraadsløven en Udgift af 103,000 Kr., Loven af 27. Maj 1908 om Underholdsbidrag til Børn har paaført Københavns Kommune en Udgift af 201,000 Kr. Men denne Udgift er stærkt stigende, og paa det i Aar forelagte Budget mener man, at den vil paabyrde Københavns Kommune en Udgift paa 750,000 Kr. Det er en uhyre Vækst paa et Aar fra 200,000 Kr. op til 750,000 Kr. til dette ene Formaal. Der er Loven om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed af 30. Marts 1906, der har paabyrdet København en Udgift af 61,748 Kr. Denne Lovs Virkninger ere ikke eller dog i hvert Fald meget lidt kendte ude i vore Landkommuner, og den kommer særlig til at paaføre en Kommune som København store Udgifter. Det er nemlig saaledes, at Københavns Hospitaler skulle levere fri Kur og Pleje til enhver smittet, som opholder sig her i Byen. Det medfører, at Folk ude fra Provinserne, som have veneriske Sygdomme, i Stedet for at lade sig behandle i deres Hjemstedskommuner foretrække at tage her ind til København, og København har saa Pligt til at levere disse Personer fri Kur og Pleje. Ja, det er endog gaaet saa vidt, at vi have maattet behandle Udlændinge paa denne Maade. Der har saaledes ligget græske Sømænd paa Hospitalerne her, som Københavns Kommune har maattet yde fri Kur og Pleje. Det er Byrder, som Lovgivningsmagten har paalagt os, og som særlig trykke os fremfor Kommunerne ude paa Landet. Jeg kan gaa videre: Der er Loven af 22. Marts 1907 om Udryddelse af Rotter, den har paaført København en Udgift af 25,400 Kr., Sundhedslovgivningen har paaført os en Udgift af 347,000 Kr., Loven om Arbejdsløsheds-kasser en Udgift af 49,000 Kr., Fattiglovens § 63 har paaført os en Udgift af 46,000 Kr. Disse Udgifter, som her ere paaførte os gennem den nyere Lovgivning, og som andrage et Beløb paa 3,445,000 Kr., hvortil endda ikke er medregnet denne enorme

Stigning paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Loven om Underholdsbidrag til Børn vil medføre i det næste Regnskabsaar i Modsætning til i Fjor.

Nu har ganske vist Staten her taget sin Del af disse Byrder, det er sandt, det maa vi ikke glemme, den yder altsaa sit Tilskud til Alderdomsforsørgelse, Hjælpekasser og til Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme. Ligeledes faa vi Tilskud til vort Sindssygevæsen, det har jeg ikke medregnet i de kommunale Udgifter, det er en betydelig Post, som Københavns Kommune maa bære, men hvortil den faar et Tilskud af Statskassen paa 262,000 Kr. Men selv om ogsaa dette fradrages, vil den nyere Lovgivning have paaført Københavns Kommune en Udgift af omtrent 2,3 Mill. Kr. Alt dette tager det forelagte Forslag intet Hensyn til, og derfor vil dette Forslag særlig komme Landet til gode, medens det ikke giver noget som helst Tilskud til de større Kommuner. København og Frederiksberg f. Eks. faa slet ingenting.

Det er af Interesse at se, hvorledes de kommunale Byrder fordele sig her i København og andetsteds, idet man f. Eks. opgør, hvad de enkelte kommunale Byrder udgøre pr. Indbygger i Kommunen. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at nævne nogle faa Tal efter et Tabelværk, som tager Gennemsnitsudgifterne for Tidsrummet 1900—04—05, det er altsaa desværre ret gamle Tal. Der oplyses her, at det egentlige Fattigvæsen her i København koster pr. Indbygger 4 Kr. 45 Øre, og til Alderdomsforsørgelsen anvendes 3 Kr. 17 Øre, det vil sige, at Forsørgelsesvæsenet i København andrager i alt 7 Kr. 62 Øre pr. Indbygger. Tager vi derimod Provinskøbstæderne, ere de tilsvarende Udgifter kun 5 Kr. 68 Øre, og tager vi Landkommunerne Udgifter til Forsørgelsesvæsen, Alderdomsforsørgelse og Fattigvæsen, ere Udgifterne kun 4 Kr. 22 Øre, saa at Udgiften der er langt mindre pr. Indbygger, end den er her i København. Til Medicinalvæsenet betaltes i København 6 Kr. 14 Øre pr. Indbygger, medens Købstæderne slippe med 1 Kr. 34 Øre. Til Politi- og Retsvæsenet maa vi her i København betale 4 Kr. 21 Øre pr. Indbygger, medens Købstæderne slippe med det lille Beløb af 1 Kr. 59 Øre pr. Indbygger.

Man vil heraf se, at det er meget betydelige Byrder, som paalægges Købstadskommunerne, særlig de store Kommuner og særlig igen Københavns Kommune, Udgifter, man kun i ringe Grad kender til